

Konfrontacje Artystyczne Dzieci i Młodzieży 2018

Konkursy

Turniej Jednego Wiersza

Promocja Talentów

Muzyka i Obraz

Obraz Mojej Warszawy

prace nagrodzone i wyróżnione

Każdy wiersz – czy to zrodzony z młodzieńczego natchnienia, czy efekt rutyny i znajomości podstępów sztuki – powstaje w czasie, któremu kiedyś zostanie przypisane jakieś mniej lub bardziej chybione określenie – miano epoki. Większość wierszy – wbrew pragnieniom ich autorów nie przetrwa, nie przeżyje wieku ich twórców, zniknie przygnieciona ciężarem nowych utworów. Czas bywa okrutny wobec tekstów naszej kultury, dziś chwalone i podziwiane, jutro martwe i zapomniane. Dlatego – mimo że tomów z wierszami przybywa i niejeden zawodowy czytelnik poezji (profesor, badacz, krytyk) mógłby uznać, że już dostatecznie dużo napisano, że wystarczy na długie lektury i nudne rozprawy, że nawet gdyby poeci wyrzekli się tworzenia albo władcy, słuchając Platona, im zakazali – odnosimy wrażenie, że tyleż wierszy przybywa, ile ubywa. A dziś czas przyśpiesza gwałtownie – i już przestaje zachwycać, co jeszcze niedawno zachwycało. Dlatego starych wierszy ubywa, ponieważ te, które nie są czytane, nie są też ożywiane naszą emocją, myślą, refleksją, nie dodajemy im nowych sensów i znaczeń nie odnawiamy.

Ponieważ wiersze powstają w czasie, więc w ich języku wyraża się znamię czasu, to – nieraz nieuchwytnie, mimo wszelkich upodobnień i stylizacji – znamię epoki, potwierdzające, że jesteśmy dziećmi epoki i nie znamy dróg do potomności.

Nie są to najbardziej wesołe refleksje, może ktoś usłyszy w nich ton vanitas. Nie taka jest intencja. Oddajemy do rąk czytelników, głównie autorów, finalistów naszych konkursów, pierwociny literackie (dla większości to ich oficjalny debiut) i wiemy, że przecież nie o długim trwaniu ich wierszy ani o przyszłej sławie marzą. Sławę już zyskali, tę najpierwszą i najbardziej pocziwą, bo oto na chwilę umknęli czasowi, zatrzymali go w słowach, które inaczej się ze sobą wiążą aniżeli w naszej codziennej powszedniej paplaninie. Bowiem pisanie wierszy uszlachetnia duszę i ciało.

Konstanty Pieńkosz

***

słońce śmiechy rude pola
tak łatwo żyć łatwo
nikłe ślady depcą żytem
rzeka spływa tratwą

ciche kroki rozpalone
w morzu traw znikają
słońce szepty rude pola
kres jest zboża falą

horyzontu dni nie mają
dla sierpniowych marzeń
trwają w cieniu pocałunki
pełne zmysłów wrażeń

koniec lata gdzieś daleko
jeszcze słońce śmiechy
płonna myśl ucieka rzeką
tutaj zostaniemy

Jan Bazylak

LXX Liceum Ogólnokształcące

im. Aleksandra Kamińskiego w Warszawie

I nagroda – Wiosna 2018

CeDeT

Ledwo dym gęstych bombardowań zniknął,
Ledwo ulice z gruzów posprzątane,
Ledwo ryk krowy – straszliwy zamilknął,
Ledwo ruiny pierwsze rozebrane.

*

A tu?

Tu rośnie! Gmach!
Wielki dom – cały szklany!

MODERNIZM – – –

Fasada jak tafla wody lazuruwej –
W niej świst skier srebrnych
śród szachownicy szklanej –
Taniec błysków, filharmonia światła –
żar żarzących się żarówek – i neonów.

Na dachu – dwie nadbudowy,
    Pnące się w górę –
    Jak skrzydła orła –
szykującego się do lotu w przestworzach.
A na tarczy szklistej,
rażącej światłem

jako Księżyc,
W biżuterii lśniących błysków stalowych – –
SPIRALA – – –

...

Najmłodsza baletnica Warszawy,
I jej dancing na szklanej scenie stolicy –

...

Na diamencie architektury –
W środku kamiennego socrealizmu.

**Pisałem w Alejach Jerozolimskich
w chwili zadumy.*

Igor Tokarzewski

LXX Liceum Ogólnokształcące

im. Aleksandra Kamińskiego w Warszawie

II nagroda – Wiosna 2018

Naiwność, wschód słońca

12 13 14

Czas zatrzymał się właśnie I na dworcu tkwi pustym
Ucieka z mojego ciemienia
Bym nie czuł istnienia
By przestał pogłębiać bruzdy

15 16 17

Świat śmieje się rubasznie
Bo myślę, że to zdzierzę
Miriady mundurowych służb
Patrzę, czy dopalam się już
Czy dopalam się jeszcze

18 19 20

Niczym bez słuchaczy pieśniarz
Przechodząc przez drzwi dorosłości
Upuściłem marzenia w pośpiechu
I rozbiły się w zderzeniu
Z realiami rzeczywistości

22 24 26

I mówią mi radosną wieść
I krzyczą ułudne hasła
Przemarszem zabrali mi ręce
A pracować mam więcej
W maszynie boskiego światła

28 32 36

Więc wznoszę w górę pięść
I krzyczę wniebogłosość
Że przyjąwszy postać byka
Moja Eurydyka
Rzuca o mnie losy

40 45 50

Ucieka za miesiącem miesiąc
Zatrzymaj się czasie podły!
Jam nie stary!
Nie tracę wiary
W zegary, które mnie zwiodły

60 70 80

Klepsydra, zasapany jesień
Jam Lisztem mych muzycznych mogił!

Tak gubię ostatnie liście
Zapisując w liście
Listę ostatnich modlitw

90 91 92 zwalniam, czas zaś
pomknął sam lecę nad wieko
trumny nie pomnijcie już mego
imienia bym nie czuł istnienia
bym przestał pogłębiać bruzdy

Adam Sobieszek

*XXVII Liceum Ogólnokształcące
im. Tadeusza Czackiego w Warszawie
III nagroda – Wiosna 2018*

Ballada

Utwór zainspirowany balladą Adama Mickiewicza

Poranek się jeszcze nie zbudził, woda wciąż płynie w strumyku,
Ciemno, gdzieniegdzie puchacze, otwórz mi drzwi Pustelniku!
O pani blado-czerwona, czyż chcesz się przyznać do winy?
Mord popełniłaś na mężu, znam ja tajemne przyczyny.

Trwoga wciąż marszczy me czoło, lecz czynów swych nie żałuję,
Ogólnie, nie jest wesoło, sama już nie wiem, co czuję.
Boję się, że się dowiedzą, ludzie o zbrodni mej krwawej.
Ślady wszak widać na dłoniach, szczególnie widać na prawej.

Stało się i nie odstanie, nie da się zmienić wyroku,
Jeśli go sama nie ściągniesz, nie będzie już przy twym boku. On
już nie z tego jest świata, nie martw się, więc drogie dziecko,
Czarna go ziemia przykryła, nad ziemią wyrasta kwiecie.

Martwi mnie tylko jedynie, brak żalu za grzeszne czyny,
Kara cię może ominie, lecz czas nie zmaże już winy.
Pani, choć rada, nierada, nie zapomina o trupie,
Który się krząta przed domem albo na strychu coś chrupie.

Kilka pór roku minęło, pani wciąż czuje udrękę, Dwaj
bracia do niej przybyli, obaj ją proszą o rękę.
Kogo z nich wybrać, o rety! Pani wyrusza w te pędy.
Biegnie znów do pustelnika i już pamięta którędy.

Starzec jej mądrość wyklada, jak ma wybierać i kogo.
Pani poczuła się zręcznie, nagle radośnie i błogo.
Niechcący wzywa upiora, na którym rosną lilije,
Ten zaś wyskoczył i wciągnął, ich wszystkich w ziemię po szyje.

Patryk Gmitrzuk

XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne

im. Mikołaja Kopernika w Warszawie

Wyróżnienie – Wiosna 2018

Tysiąclatka

Ciągle trwa
Chociaż lat ma już dwieście
Żyje – trzyma się tak samo
Dziś mieszka w wielkim mieście
Jak chciała – tak jej dano
Krok od tych wielkich wieżowców
Studnia kamienicy dnem
Gdzie ponuro jak w grobowcu
Gdzie biednej Rebeki trwa sen

Ciągle trwa
Choć zmienia otoczenie
O niej wciąż nie wiedzą oni
Na wsi, w mieście, na scenie
Ile można się bronić?
Krok od tych jej „wymarzonych”
W morzu łez samotna kra
Mdlejąc bije pokłony
I to jej sen
co w każdym może trwać

Mikołaj Kustra

*21 Społeczne Liceum Ogólnokształcące
im. Jerzego Grotowskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2018*

Od-dźwięk

Bystra
mała i - -
jedyna
ta - -
iskierka
ta - -
prawdziwa
przenikliwa i - -
kojąca
ona
jedna
niesycąca wciąż
powraca
figle płata
kruche
tchnienie w oczach
lśnienie czy - -
wygaśnie czy - -
wybuchnie
nie ukąże jej
na płótnie ani piórem
nie uwiecznię
gdyż
- - utracę
bezdźwięcznie...

Julia Niżnik

*XL Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Stefana Żeromskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2018*

Kocham wiosnę?

Wiosna nareszcie przyszła do nas,
Słoneczko świeci i moc wzbiera,
Trawka już nawet trochę rośnie,
Lecz ciągle zimno jak cholera!!!

Wiosna – już stopniał śnieżek biały
I ptaszek ćwierka już na drzewie,
I drugi ćwierka, i sto jeszcze!
Kto to wytrzyma – no ja nie wiem!

Wiosna – a wiosną dużo słońca,
Do szkoły można iść spacerem,
A potem pada, gdy się wraca,
Z taką pogodą idź w cholerę!

Wiosna – ach jakże miła pora,
Gołąbki w parach znoszą jajka
I pstrzą się na biało, gdzie popadnie!!
Nie, nie – to nie jest moja bajka!

Wiosna – już kwiatek żółty rośnie,
Czas na relaksik tu, na ławce,
Nagle mi coś do nosa wpada!
A idź w cholerę – to dmuchawce!!

Wiosna – ach ile kwiatków wszędzie
I rośnie, rośnie w nich energia,
I katar rośnie, skóra swędzi,
A niech to szlag – to znów alergia!

Kuba Ornatek

*CLVIII Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Księżnej Izabeli Czartoryskiej w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2018*

Jutro

Moje życie to cmentarz pogrzebanych nadziei
na lepsze jutro

Mija rok
Kolejne 365 grobów
Uśmiecha się do mnie każdego poranka
Czuję, że ten dzień będzie dobry
promienieje jak słońce
Tylko, że... promieniowanie zabija

Kładę się wieczorem
Zasypiam przy dźwięku płaczącego nieba
Gdzie dzisiaj popełniłam błąd?

Kaja Baszak

Szkoła Podstawowa nr 389

im. Stefana Starzyńskiego w Warszawie

Finat – Wiosna 2018

Modlitwa Eurydyki

nie możesz się odwrócić

jeżeli to uczynisz
już się nie zobaczymy
wieki się nie ujrzymy

ty czekać będziesz tutaj
w krainie istot żywych
ja tam pozostanę
z Hadesem tak cierpliwym
by czekać całą wieczność

musi nam starczyć siły
więc proszę cię kochany
wytrzymaj te dwie chwile

już blisko widzę światło
czuję wiatr na mej skórze
tak cicho stawiam kroki
w obawie że się zbudzę

lecz serce mi stanęło
kiedy spojrzałeś czule

zwolniłeś swoje kroki
widziałam twe obawy

i tylko się modliłam
byś bardziej był wytrwały

ale ty nie słyszałeś

musiałeś się upewnić

i to nas rozdzieliło
na długie długie wieki.

Adrianna Brzezińska

CXXXVII Liceum Ogólnokształcące

z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Roberta Schumana w Warszawie

Finał – Wiosna 2018

Wiersz

Czym w sumie jest wiersz? Niechaj pomyślę.
To tylko zbiór słów wymuszonych rymami,
Na wydumanym oparty pomyśle,
Zamknięty między interpretacji ścianami.
Nierówny, chaotyczny, aby w swej zawłości,
Niejasnym, pustym przekazem,
Stwarzać wrażenie pozornej wyższości,
Zachwycać nic nie wartym pokazem.
By się człek nie połapał i powtarzał bezmyślnie,
Bo ciężko się przyznać do niezrozumienia,
„Słowacki wielkim poetą był iście.”
Choć tekst nie kryje żadnego znaczenia.
Więc co z tym zrobić? Zostawić sam sobie?
Zakwestionować dorobek stuleci,
By każdy poeta przewracał się w grobie,
Czy na pustym kłamstwie wychowywać dzieci?
I nawet teraz, co treść przekazuje?
Ograniczona bezsensu ramami.
Jeżeli naprawdę coś powiedzieć próbuję,
Niechaj to zrobię normalnymi słowami!

Monika Cichocka

XIV Liceum Ogólnokształcące

im. Stanisława Staszica w Warszawie

Finał – Wiosna 2018

My

Rosie jest niesamowita,
Rosie jest przyszłością,
Rosie jest uosobieniem piękna,
Rosie jest przyjaciółką,
Jest optymizmem, wiatrem, porywa, chwyta za serce, szarpie, krzyczy, rzuca.
Frustracja, gniew, ograniczenia, pożądanie, szacunek, wiara.
Rosie mówi o sobie w trzeciej osobie.
Wyszła z siebie, przeżywając swoją własną tragedię.
Dusza poza ciałem, ciało jej nie określa, ubiór charakterem nie jest,
uśmiech radością się nie stał.
Rosie musi wybierać, żyć tragedią, iść pośród spojrzeń, słów rzucanych na wiatr.
Rosie mówi o sobie w trzeciej osobie.
Wyszła z siebie, bo jej ciało nie było domem lecz spojrzeń ogniem.
Płonęło, niszczyło od środka.
Zatruło i wykończyło.
A więc, kim jest Rosie?

Natalia Gula

LXII Liceum Ogólnokształcące Mistrzostwa Sportowego

im. gen. broni Władysława Andersa

Finał – Wiosna 2018

Święty

Panie Święty
Powiedz mi pan
Gdzie są schody do raju?
Tam na prawo przy blondynie?
Czy na lewo przy brunecie?
Jak to nie ma?
Ja mam w głowie po kolei!
Więc niech pan mi tu nie stroi
Fałszywych uśmiechów
I Objęć jałowych
I nie gada farmazonów
Że nie każdy może
Znaleźć pokój
W domu Pana

Wiktoria Milwicz

*XCIV Liceum Ogólnokształcące
im. gen. Stanisława Maczka w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

Gdzie kończy się wszechświat

Nie nazwałabym tego modlitwą,
Raczej słowami wysłanymi w niebo.
Lub w kosmos, albo jeszcze dalej...
Zależy od tego, gdzie kończy się wszechświat.
Stoję tutaj i krzyczę w czarną paszczę
Wypełnioną błyszczącymi zębiskami,
Ciągającymi mnie w pustkę.
Pustkę pełną niebezpieczeństw
Czyhających na ludzi, którzy zbyt mocno odbili się od ziemi.
Nabieram w płuca zimne powietrze.
Meteoryt przecina ciemność swym kamiennym ciałem.
A może to anioł spadł z nieba?

Iga Świerżewska

*CLV Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Bohaterek Powstania Warszawskiego w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

Remont

farba lateksowa
przemieni mnie w rudą
nie mogę znaleźć peelingu
wszędzie wała się papier ścierny
zaczynam remont
wpierw otynkuję twarz
przy eyelinerze trzeba być uważnym
jak przy montażu dachówek ceramicznych
rzęsy zaleję tuszem
a fundament cementem
róż jest zbyt babski
wolę bronzera
lakierem zabezpieczę paznokcie
wałkiem pomaluję usta na czerwono
kolczyki przybiję młotkiem
kask ochronny nie pasuje do kreacji
królewska fryzura wystarczy
na dom z piwnicą mnie nie stać
ale na buty z obcasem już tak
prace wykończeniowe powierzę perfumom
a teraz
jadę do męża na budowę
zabiorę mu piwo
w zamian dostanie sok marchewkowy

Anna Świerkula

*XXXV Liceum Ogólnokształcące
im. Bolesława Prusa w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

Spuścizna

Gdy już przeminiemy
Co po nas zostanie?
Ta myśl-jak wyrzut niemy,
Dręczące pytanie!

Może kartka papieru
Zapisana w pośpiechu?
Pożółkła, bez adresu
Błade widmo grzechu.

Myśl może? Niedbale
W pamięć czyjaś wbita
Prawie nieczytelna,
Ale znakomita.

Może krzyk kamienia
Z imieniem i krzyżem?
Cień ludzkiego wspomnienia
Pod bladym błękitem.

Może czyny nasze
Zakłute w niebycie?
Tworzone w mozolnej
Tułaczce przez życie.

Papier-żer płomieni,
Myśl minęła z ciałem.
Kamień w proch się zmienił.
Czyny zapomniane.

Gdy cali odejdziemy
Nic nie pozostanie
Ta myśl, dziś żyjących,
Dręczyć nie przestanie.

Anna Wielgosz

*Spółeczna Szkoła Podstawowa Integracyjna nr 100
Spółecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

DeklinacJA

JA wciąż wierzę...
MNIE nie miniesz bez słowa.
MNIE zaufasz.
MNIE dostrzeżesz w tłumie.
ZE MNĄ porozmawiasz.
O MNIE nie zapomnisz.
O, JA naiwna!

Agata Wiernicka

*XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne
im. Mikołaja Kopernika w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

Amnezja

Leżałam wtedy w łóżku
Samotna
Podłoga umazana farbami
Wilgotna
A w dali krzyki
Głośne
Myśleli że nie słyszę
Żałosne
Najpierw on, potem
Ona
Najpierw mąż, potem
Żona
Ona w płacz, że nie pamięta
Przerażona
To co znała - przepadło
Zmęczona
On kamienny, uspokaja
Racjonalny
Nie wzrusza, lecz szuka
Banalny
Siadają razem i myślą
Napięcie
Mogę zamknąć oko, myślę
Szczęście
Ale oni nie przestają
Strach

Razem dyskutują, omawiają
Trach!
Spadła jak z nieba
Samotna
Spojrzała na nich
Nielotna
I szepcze, jak tylko anioły potrafią,
Cicho
Czemu kłamią?
Licho!
Nadal leżę, choć krzyczą
Drżę
Nadal sama, choć inni blisko
Chcę
Czemu jestem sama?
Ból
Czemu nie im jestem dana?
Światło
Nadchodzą, myślę
Ginę
Czy pożegnać się chcę?
(Żyję)
Nie

Klaudia Zapaśnik

*Gimnazjum nr 142 z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Roberta Schumana w Warszawie
Finał – Wiosna 2018*

Bestia

Gdzieś pośrodku czarnej nocy
Moje oczy wciąż otwarte
Ciągłe się w pościeli wiercę,
A to wszystko przez te szmery
Przez to coś, co obok straszy

Nie wiem czy się bać powinnam
Przecież w mroku nic nie dojrzę
Ale księżyc blask przynosi
W jego świetle widzę wreszcie
dwoje uszu, długi ogon, cztery łapy...
I te ślepie takie puste

Księżyc wyżej jest na niebie
Widać stwora już dokładniej
Już mniej straszny się wydaje
Ciało jakby z aksamitu,
Ogon lekko podryguje
I te oczy jak dwie studnie...

Już poznaję! Znam tę bestię!
– Aleś mnie nastraszył kocie.

Milena Zbińkowska

Szkoła Podstawowa nr 389

im. Stefana Starzyńskiego w Warszawie

Finał – Wiosna 2018

Kalina Woźniak, 9 lat, Szkoła Podstawowa nr 96 im. Ireny Kosmowskiej

Karolina Jaguś, 18 lat, Zespół Państwowych Szkół Plastycznych
im. Wojciecha Gersona

Marta Wasilewska, 13 lat, Pałac Młodzieży

Marcel Sakowski, 10 lat,
Szkoła Podstawowa nr 107
im. Bronisława Malinowskiego

Kazimierz Kędzierski, 17 lat,
Szkoła Podstawowa Niepubliczna nr 74

Marta Kamieńska, 17 lat, Zespół Państwowych Szkół Plastycznych
im. Wojciecha Gersona

Anna Świergiel, 16 lat, XXI LO
im. Hugona Kołłątaja

Katarzyna Nasiłowska, 14 lat,
Pałac Młodzieży

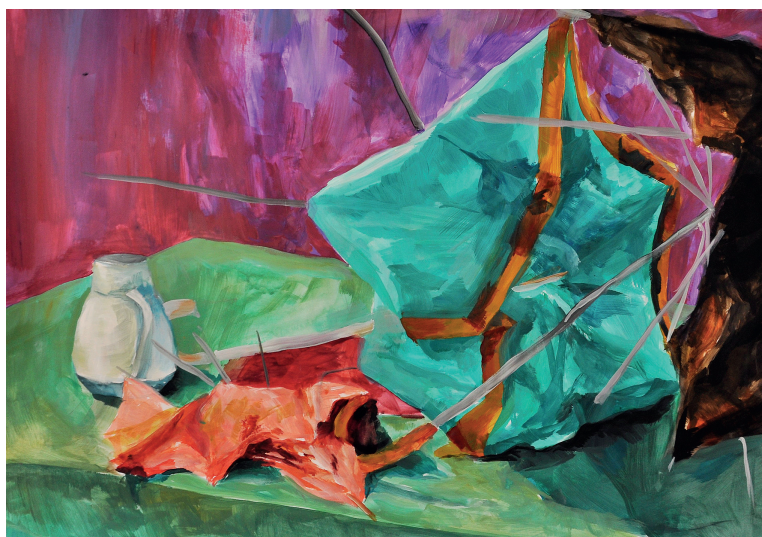

Iga Jurek, 11 lat, Szkoła Podstawowa
nr 107 im. Bronisława Malinowskiego

Karol Nasitowski, 7 lat, Pałac Młodzieży

Ola Roszkowska, 17 lat, Zespół Państwowych Szkół Plastycznych im. Wojciecha Gersona

Michał Kizakiewicz, 15 lat, Szkoła Podstawowa nr 340 z Oddziałami Gimnazjalnymi

Maja Pocijewska, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 212

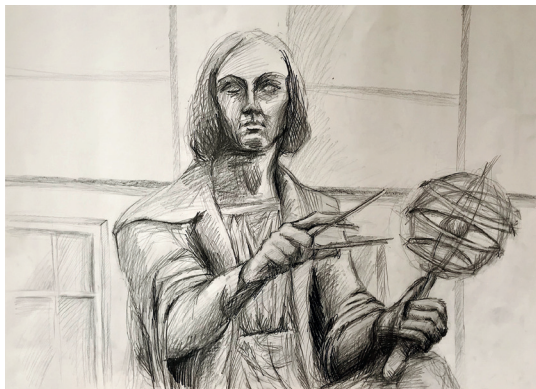

Paulina Wylot, 11 lat,
Szkoła Podstawowa nr 212

Stanisław Gębusia, 12 lat,
Szkoła Podstawowa nr 212

Patrycja Molska, 17 lat, Zespół Państwowych Szkół Plastycznych im. Wojciecha Gersona

Karolina Ernest, 18 lat, Zespół Szkół nr 31 im. Jana Kilińskiego

Zofia Matlak, 16 lat, LXXV Liceum Ogólnokształcące im. Jana III Sobieskiego

Anna Lorenz, 14 lat,
Szkoła Podstawowa nr 10

Zofia Brzezińska, 15 lat,
Gimnazjum nr 40

Aleksandra Klank, 9 lat, Prywatna Szkoła Podstawowa nr 114

Małgorzata Łata, 15 lat, Zespół Szkół
nr 31 im. Jana Kilińskiego

Vira Yeutushenko, 9 lat,
Szkoła Podstawowa nr 298

Patriotyzm

Pochowane po kredensach
– Porcelit Pruszków

Zostawione w tyłach szafek
– Porcelit Pruszków

W babci kuchni się wałęsa
– Porcelit Pruszków

Znajduję w domu
– Porcelit Pruszków

Burżuazja – niby piękne
On wytrzyma – serce pęknie

Bo nie wiem – nie wiem – naprawdę już nie wiem
Bo dla mnie symbol jakości jest jeden:

Krucha lekka szklanka
Metalowy koszyczek
Koszyczek ten z uchem
W środku herbata

Krucha szklanka kultury
Koszyczek robotniczej opoki
Ucho do trzymania przez władzę
I gorzka treść
którą napełniam co dzień to dzieło

Mikołaj Kuśtra

*21 Społeczne Liceum Ogólnokształcące
im. Jerzego Grotowskiego w Warszawie
I nagroda – Jesień 2018*

Kram z nitkami

Na kramie z nitkami są nitki różnorodne.
Są zielone, niebieskie,
Są grube i cienkie.
Różowe na pierwszą miłość,
Czarne na wielkie rozczarowanie,
Czerwone na nagłe rozstanie.
Zbieram łezkę za łezką,
Grosik za grosikiem zaufania,
Żeby starczyło na nową.
Każdego dnia inna nitka,
Inny kolor i inna grubość.
Zasłaniam okno
By blask księżyca, nie wydarł
Ze mnie ostatniej części miłości,
I zszywam serce
Ściągną czułości i namiętności nie dają rady.
Skomplikowane wzory pieszczoty rozpruwają się.
Teraz już wiem,
Rozdartego serca już nigdy nie zszyję.

Tekla Skalińska

Szkoła Podstawowa nr 389

im. Stefana Starzyńskiego w Warszawie

II nagroda – Jesień 2018

Absurd jesienny

Pora opadania liści
Wychodzą więc ludzie – drzewa
Kanibalistycznie pożerają martwe swe członki
Wpychają do gardła, wciskają do naczyń krwionośnych
Siłą woli dają im czerwienić się w strumieniach krwi

I wyrosną ludzkie liście na powierzchni skóry
Boleśnie niszcząc głębę tkanek
Oni znów z liśćmi udają lato

I tak napisane jest o jesieni
Jesień to dobra okazja do szaleństwa
Czemu jej nie uwielbiać?

Maksymilian Kornatowski

VII Liceum Ogólnokształcące

im. Juliusza Słowackiego w Warszawie

III nagroda – Jesień 2018

Do losu

O losie bądź mi jak matka
Kochająca i wyrozumiała
Szczęście jak kosze oliwek
Zostawiaj na mym progu
Zdrowie jak dobre wino
W dzbanie świeże zachowaj
Miłością otocz mnie czule
Jak morzę wyspę oblewa
A śmierć niech przyjdzie o świcie
Gdy słońce pola zalewa

Michał Żebrowski

LXXV Liceum Ogólnokształcące

im. Jana III Sobieskiego w Warszawie

Wyróżnienie – Jesień 2018

Motyl

Zlękniony Motyl nocy samotnych,
Zamknięty w klatce twego sumienia.
Jak iza, przejrzystych skrzydeł ma parę.
Ucieknie – wleci w szpony płomienia.

Będzie szamotał się w bólu wielkim,
Jaki odczują tylko istoty,
O sercu, które mieści dwa grzechy.
A potem spłonie w ogniu tęsknoty.

Za krótkim życiem swym i trwałością,
Większą niż płatka róży o zmierzchu.
Chciałby wykrzyknąć „Wybacz, odchodzę!”
Lecz nie usłyszysz nawet oddechu.

Zostaną tylko mgławie wspomnienia,
Jakbyś wpadł głową w wody jeziora.
Jakbyś przestawał rozumieć słowa,
Jakby dymiła palona kora.

I nagle, wchodząc w stan otępienia,
Usłyszysz pieśni zgubionych myśli.
Próbując zamknąć serce na prawdę,
Klucz do tej klatki oczom się przyśni.

Iga Świerżewska

*CLV Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Bohaterów Powstania Warszawskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2018*

Niewybaczajki

jakiś obolały spokój w tym
wymiarze bez ciebie nastał
dzień z przypalonym imbirem
w herbacie ściszonego muzyka
dla nieprzybyłego
coraz więcej bram
oddalam przedmiotom emocje
jedynie zieleń lasu intensywniej
ta przestrzeń ma tylko mnie

jeszcze ostatkiem chwil
walczę o twoje myśli
i błędnie spaceruję wśród
jedynych kwiatów
jakimi mnie obdarowałaś

wśród niewybaczajek

Natalia Gontarczyk

LXVII Liceum Ogólnokształcące

im. Jana Nowaka-Jeziorańskiego w Warszawie

Wyróżnienie – Jesień 2018

zawsze zamyślona

zawsze zamyślona
nieobecna
cicha
oczy szklą się jej od łez
ale przecież nie może się rozplakać
każda osoba
jedna po drugiej
zwróciłaby swój wzrok
a ona tego nie chce
woli pozostać w ukryciu
tylko nie wie
że ja widzę
przez ułamek sekundy to jest tylko moje
nikogo innego
przez ułamek sekundy dzieje się tak wiele
i skłamałabym gdybym powiedziała
nie tęsknię za tym
za tym spojrzeniem

Urszula Flaga

CLIX Liceum Ogólnokształcące

im. Króla Jana III Sobieskiego w Warszawie

Wyróżnienie – Jesień 2018

Nastrój mnie

Pociągasz mnie
Jak w gitarze pociąga się
Za strunę
Tak na mnie grasz
Wysiadają mi już struny głosowe
Od błagania byś wrócił
A ja raz pociągnięta
Z pociągu do Ciebie
Wysiąść nie umiem

Mógłbyś nastroić mnie
Traktując jak instrument
Wydobyć ze mnie muzykę

Nastrój mnie na zawsze
Bo nastroju na krótką miłość
Nie mam

Oliwia Dębała

XIX Liceum Ogólnokształcące

im. Powstańców Warszawy w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Kwaśne deszcze

Wszyscy mamy skórę,
kilometry skóry, która jak
folia zasłania to co prawdziwe.
Ukrywamy słabości, ból i cierpienie.

Wstajemy każdego dnia.
Pracujemy żeby odpoczywać i
odpoczywamy żeby pracować.
Ale gdzie my wszyscy zmierzamy?

Przecież serca nasze nie są pełne.
Przecież nigdy nie będziemy nasyceni.
Bo pod tą folią jest szkło,
które stłuc jest trudno.

Każdy zapomina, że wiersze to
nie tylko przeżycie. To tłuczek,
który przebija to szkło.
Bo przecież pod tym szkłem jesteśmy tylko my.

My wąтли ludzie z waty.

Marta Jensen

*XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne
im. Mikołaja Kopernika w Warszawie
Finał – Jesień 2018*

Rozkmina

Myślałam, że to rzeczywistość,
ale nie, to był tylko sen.
Spojrzałam na drzewo,
a tam dziadek z babcią.
Pamiętam ich.
Byli tacy radośni,
jak wypełniony sad jabłkami.
Ściana to tylko przestrzeń,
która nas dzieli.
Na pewno czekają na mnie,
aby znów mnie przytulić
i powiedzieć «Nie martw się»...

Ale latarnie już zgasły,
został tylko zielony płomyk...

Kamila Kamińska

LXXII Liceum Ogólnokształcące

im. gen. Jakuba Jasińskiego w Warszawie

Finał – Jesień 2018

na powązki

takie miejsce, gdzie chowa się ważne rzeczy
odwiedzane zazwyczaj raz do roku

świeczka udaje gwiazdę, błyskając w armacie
szkoda, że nie potrafi objąć niczego ponad trzy litery nazwiska

ludzie przybierają postać mopów sunących alejami
zatrzymują się, by wymienić suche słówka i się odcisnąć
jednym zniczem

konkurs otwarty – kandydaci mają grobowe miny
najmłodszy zbiera laury, innych lepiej nie budzić

znicz sprzedał się, niestety tanio i zamiast płonąć
gaśnie – będzie trzeba zastąpić go przez chwilę latarką

tyle trwa czas przeczytania słówka *artysta* czy *generał*
lub zdeptanie mokrej ulotki o pamiętających jednodniowo

pomniki kłócą się, który to jest najpiękniejszy i największy
przegrały swoim kolorem, gdy śmietnik zazielenił się z zazdrości

mopy przyspieszają, bo za duży obszar sprawia, że kij im wystaje
najwięcej szlaków przetarły szukając wiadra lub innego wyjścia

więc czego wymagać od żywych, skoro nie żyją śmiercią?

.

może kwiatka w umyśle, który też kiedyś zwiędnie

Mabell Kowalewska

VII Liceum Ogólnokształcące

im. Juliusza Słowackiego w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Tramwaj

Jedziesz wieczorem tramwajem przez miasto,
Szukasz jakiegoś punktu zaczepienia,
I dostrzegasz jakieś zwykłe, pospolite hasło,
Które i tak zmienia Twój punkt widzenia.

Zaczynasz zmieniać siebie i przyzwyczajenia,
Jesz zdrowiej, nie pijesz już kawy,
Przez co czujesz się wybrakowany,
Jak studnia bez wody,
Jak człowiek bez głowy,
Ale nic się nie zmienia.

Wysiadłeś z tramwaju i idziesz dalej,
Ta myśl nie daje Ci spokoju,
Mówisz sobie: może już tak nie szalej,
Wchodzisz do swojego pokoju,
W końcu cały czas wracałeś do domu,
Z piekła, do swojego schronu.

Robisz sobie dzbanek herbaty,
Siadasz w ulubionym, mięciutkim fotelu,
Nie czekasz na żadne słowa aprobaty,
Bo czujesz, że jesteś u swojego celu.

Klara Nakoneczna

*XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne
im. Mikołaja Kopernika w Warszawie
Finał – Jesień 2018*

Terabajt uczuć

Widzę miliony obrazów.
Słyszę miliardy dźwięków.
Na szkle zimny lazur.
Mam kamień w sercu.
Chciałabym, żebyś był na miejscu
obok mnie
I mam Cię tu co prawda,
lecz nie mogę dotknąć.
Grodzi szyba twarda.
I głos z Twojego gardła
tak jakoś dziwnie brzmi.
Na mojej twarzy ła
od ekranu lśni.
Mam Cię cały czas,
Choć w realnym świecie
nigdy nie było nas.

Ilona Orłóś

*Centrum Kształcenia Ustawicznego nr 1 w Warszawie
Finał – Jesień 2018*

Demokracja

Wkrótce wybory, wybory wkrótce. Ciągłe są jakieś, czas wystartować!
Chcę więc tu dzisiaj wszystkich przekonać, dlaczego macie na mnie głosować!

Kto w mieście mieszka - to do Was mówię, głosujcie na mnie, każdy to wie. Lewica - kradnie, prawica - kłamie albo odwrotnie, a ktoś to wie!

Zieloni - śmieją, czerwoni - święcą? Centryści, pardon, stoją w rozkroku. I raz są za, drugi raz przeciw, tak w zależności od pory roku.

Nacjonaści leją turystów, zaś demokraci - a jeszcze są?
Liga obrony w ciągłym ataku, wierni niewiernych przekonać chcą.

A teraz mówię na wsi mieszkańcom: Posłuchaj babo, słuchajcie chłopie, Głosujta na mnie, a jak już będę, to wam przez pole metro wykopie.

A z tego metra będzieta mogli, od wschodu słońca aż do zachodu
Pyrki, ziemniaki oraz kartofle jak Pany - zbierać sobie łód spodu!

Inteligencjo! Badania mówią, profesorowie oraz nauka,
Że statystycznie jestem najlepszy i że nikogo już nie oszukam.

Prawdopodobnie, aczkolwiek bowiem, reasumując też w jedną całość,
Z małości trudno jest zrobić wielkość, a łatwiej, prawda, z wielkości - małość.

No hej tam, cepry - na mnie głosujcie, bo jestem wy kwa filikowany,
Jus łot pitnoście mom w mynydźmencie polskie łowiecki łoraz barany.

Jak bynde wójtem, mogem łobieć łoscypek plus - program wspaniały, A
dodatkowo władza da wszystkim białe skarpyty łoraz sandały.

A teraz mówię naszym piłkarzom, nic się nie stało, nic się nie stało, Bo nie jest
ważne, aby wygrywać, ale by przegrać możliwie mało.

Kibole! Pi pi pi pi pi pi pi pi, pi, pi, pi, pi, pi!
My dziś tym pi pi pi pi z Katowic! Bo oni pi pi, Pany to my!

Jak ja zostanę, kiedy już będę, będę jak Wy miał kark wygolony.
I pójdę z Wami w jednym szeregu, poroz pi pi pi wszystkie stadiony!

Ludzie, dziś Wam obiecać mogę, wszystko, co trzeba i jeszcze więcej.
Więc mnie wybierzcie, postawcie krzyżyk, na mnie głosujcie, podnieście ręce!

A kiedy już się spełni marzenie, kiedy zostanę przez Was wybrany, To obiecuję całą kadencję, realizować wszystkie te plany.

Gdy jednak, gdyby jakieś przeszkody, przeszkodzić śmiały w realizacji, To będą jeszcze dalsze kadencje, ot, nowoczesnej cud demokracji!

Kuba Ornatek

CLVIII Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi

im. Księżnej Izabeli Czartoryskiej w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Współlistnienie

Współlistnienie w niebycie
znając życie
śmierci zaznasz
niech wyciągnie swe ramiona
i niech zacznie tam
gdzie pieśń skończona
swoje żniwa
i niech zerwie wnet ogniwa
tam gdzie drżysz skulona

żywa

Anna Oryńska

CLX Liceum Ogólnokształcące

im. gen. dyw. Stefana Roweckiego „Grota” w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Dziedziczność

Ma dziedziczna miłości
Uzależniająca gestami
Obezwładniająca ruchami
Białych rąk pociągnięciami
Po mych żyłach błękitnych
Kochaj, kochaj kochanie
W twych kościstych
Pustych dłoniach
Trzymasz moje sznurki życia
Wszelkie życia zawlecзки
Kochaj białymi proszkami
Moja kostucho martwa
Po ojcu przejęta już martwa
Braku przyszłości
Iglanej przyjemności
Kochaj moja wieczna miłości
W bezzsenne noce
Na mszach rozłączających
Kocham kocham cie kochanie
Moja wieczna zazdrosna miłości
Dla wyklętych braku przyszłości
Dla moich dłoni martwa przysięgo
Dla moich ust biała tabletko
Ma dusza w twych szponach
Na wieki na wieki
Ach kocham, och kocham
Cię ma wieczna chorobo

Antonina Szymanowska

Szkoła Podstawowa nr 391

im. Macieja Aleksego Dawidowskiego ps. „Alek” w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Sen Nocy Letniej

Patrzę w morze
Widzę fale
Których wzburzenie jest kojące
Zapach słoności, dochodzący z wody
Jak i szum niedalekiej topoli
Tuż po prawej stronie widać
Latające ptaki ponad morzem
Po lewej
Dzieci kąpiące się w wodzie
Wszystko jest takie chwilowe, takie ulotne
Mimo tego łapię te chwile, w których jest dobrze
A ludzkie uśmiechy są pięknem
Zamkniętym w sobie

Aleksandra Troczyńska

I Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Integracyjnymi

im. Bolesława Limanowskiego w Warszawie

Finał – Jesień 2018

O Śmierci

Gdy śmierć zastąpiła ci drogę
Odwracasz się plecami
Przygryzając wargę, by powstrzymać
Szalony uśmiech

A jej oczy były niesamowite
Bładość błękitne
Mroziły serce, kości, uczucia
Zapadasz w dziwne odrętwienie
Coś podskakuje ci w żołądku

Tysiące myśli biegnie przez głowę
W tafli wody widzisz swoje pierwsze
I ostatnie chwile dzieciństwa
Szukasz sensu
Ale on skrył się głęboko – ciekawe, czy zdążysz
Zanim ona zmrozi ci umysł

Ostatni zapach, ostatni dźwięk
Czujesz pod palcami chropowatą powierzchnię
Wolisz nie patrzeć
Zасыpiasz z nerwowym uśmiechem na ustach
Co cię czeka po drugiej stronie
Zaczyna się teraz

Dominika Zambrzycka

XXIV Liceum Ogólnokształcące

im. Cypriana Kamila Norwida w Warszawie

Finał – Jesień 2018

Spis treści:

Jan Bazylak, *** (słońce śmiechy rude pola)	3
Igor Tokarzewski, CeDeT	4
Adam Sobieszek, Naiwność, wschód słońca	5
Patryk Gmitrzuk, Ballada	7
Mikołaj Kustra, Tysiącłatka	8
Julia Niżnik, Od-dźwięk	9
Kuba Ornatek, Kocham wiosnę?	10
Kaja Baszak, Jutro	11
Adrianna Brzezińska, Modlitwa Eurydyki	12
Monika Cichocka, Wiersz	13
Natalia Gula, My	14
Wiktoria Milwicz, Święty	15
Iga Świerżewska, Gdzie kończy się wszechświat	15
Anna Świerkuła, Remont	16
Anna Wielgosz, Spuścizna	17
Agata Wiernicka, Deklinacja	18
Klaudia Zapaśnik, Amnezja	18
Milena Zbińkowska, Bestia	20
Prace wyróżnione i nagrodzone w konkursach	
„Promocja Talentów”, „Muzyka i Obraz” i „Obraz Mojej Warszawy”	21-28
Mikołaj Kustra, Patriotyzm	29
Tekla Skalińska, Kram z nitkami	30
Maksymilian Kornatowski, Absurd jesienny	31
Michał Żebrowski, Do losu	32
Iga Świerżewska, Motyl	33
Natalia Gontarczyk, Niewybaczajki	34
Urszula Flaga, zawsze zamyślona	35
Oliwia Dębała, Nastrój mnie	36
Marta Jensen, Kwaśne deszcze	37
Kamila Kamińska, Rozkmina	38
Mabell Kowalewska, na powązki	39
Klara Nakoneczna, Tramwaj	40
Ilona Orłoś, Terabajt uczuć	41
Kuba Ornatek, Demokracja	42
Anna Oryńska, Współistnienie	44
Antonina Szymanowska, Dziedziczność	45
Aleksandra Troczyńska, Sen Nocy Letniej	46
Dominika Zambrzycka, O Śmierci	47